

MÚSICA DE CAMBRA

27 | FEBRER 2020
SALA 2 ORIOL MARTORELL

2019_2020

SCHUBERT LIED III
NATALIA LABOURDETTE &
ANASTASIA TIMOFEEVA

L'AUDITORI auditori.cat

SCHUBERT LIED III

NATALIA LABOURDETTE & ANASTASIA TIMOFEEVA

FEBRER 2019

Dijous 27 | 20 h

Natalia Labourdette soprano · **Anastasia Timofeeva** piano
Ona Cardona clarinet*

FRANZ SCHUBERT

Viena, 1797 - 1828

Vier Canzonen, D. 688 (1820) 27'

Non t'accostar all'urna
 Guarda che bianca luna
 Da quel sembiante appresi
 Mio ben ricordati

Ellens Gesang III, D. 839 (1825)

Die Forelle, D. 550 (1820)

Heidenröslein, D. 257 (1815)

Herrn Josef Spaun, Assessor in Linz, D. 749 (1822)

PAUSA 15'

Liebe schwärmt auf allen Wegen, D. 239/9 (1815) 27'

Erntelied, D. 434 (1816)

Liebhaber in allen Gestalten, D. 558 (1817)

Seligkeit, D. 433 (1816)

Pflicht und Liebe, D. 467 (1816)

Klaglied, D. 23 (1812)

Die liebende schreibt, D. 673 (1819)

Der Hirt auf dem Felsen, D. 965 (1828) *

Agraïrem que apagueu els mòbils, desactiveu les alarmes sonores i contingueu els estossecs. Un mocador redueix notablement el soroll.

En coproducció amb

Associació
 Franz Schubert
 Barcelona

COMANDO
 DE BARCELONA

INSTITUT
 NACIONAL
 DE CULTURA
 I TEATRE

INSTITUTO NACIONAL
 DE LAS ARTES ESCÉNICAS
 Y DE LA MÚSICA

CONSEJO
 NACIONAL
 DE MÚSICA

L'Auditori és un consorci de

Ajuntament de
 Barcelona

Generalitat de Catalunya
 Departament
 de Cultura

Mitjans patrocinadors

CATALUNYA
 RÀDIO

per **Sílvia Pujalte Piñán**

Setze anys de cançons

Klaglied és el cinquè lied completat per Schubert quan encara anava a l'escola; *Der Hirt auf dem Felsen* n'és el penúltim, compost unes setmanes abans de morir. El compositor va bastir la seva obra immensa en només setze o disset anys (des dels catorze!), i el programa d'avui, cançó a cançó, s'atura pràcticament a cadascun d'aquests anys. Ho fa, a més, sense fer-nos patir gaire amb reflexions doloroses; hi escoltarem peces que són sovint de caràcter lleuger.

Les dues peces esmentades comparteixen la influència de la música italiana i de l'òpera. *Klaglied*, per l'ascendent del mestre Salieri; reconeixem en el poema de Rochlitz una versió de *Gretchen am Spinnrade*, i això ens permetrà apreciar la gran diferència entre tots dos plantejaments musicals. El referent de l'elaborat *Der Hirt auf dem Felsen*, un dels pocs lieder de Schubert amb instrument *obbligato*, el podríem trobar en una ària de Mozart, de *La clemenza di Tito*, "Parto, ma tu ben mio". Aquest caràcter teatral el trobem en altres peces del recital. Les *Vier Canzonen* que obren el programa són quatre cançons italianes d'estil 'belcantista' que Schubert va escriure per a una jove cantant aficionada del seu cercle, mentre que *Liebe schwärmt auf allen Wegen* no és un lied sinó una *arietta* del *singspiel* *Claudina von Villa Bella*, conservat només parcialment.

Finalment, *Herrn Josef Spaun, Assessor in Linz* (coneguda també pel títol *Epistel*) uneix dos eixos del programa, perquè és una broma d'inspiració operística. Feia mesos que l'estimat Spaun havia marxat a viure fora de Viena i estava massa enfeinat per escriure als seus amics, que el trobaven a faltar. Així que Schubert i el poeta Matthäus von Collin li van fer arribar un prec musical, un lied aparentment dramàtic en forma de recitatiu i ària. Qui ho diu, que Schubert no tenia sentit de l'humor? En trobem també a l'encomanadissa *Liebhaber in allen Gestalten* (fins i tot Goethe en tenia prou per començar un poema amb la frase "M'agradaria ser un peix"), a l'irresistible i gairebé irreverent *Seligkeit* o a *Erntelied*, una alegre festa camperola, i fins i tot en cançons que tenen un pòsit de tristesa, com *Heidenröslein* i *Die Forelle*.

En aquest repàs tan breu del programa només resta esmentar tres lieder més seriosos. Pareu atenció a dues cançons d'amor: els poc habituals *Pflicht und Liebe* (completat pel cantant i musicòleg Max Friedländer) i *Die Liebende schreibt*; mentre que *Ellens Gesang III* el reconeixereu així que soni la primera nota.

JACOPO VITTORELLI
Non t'accostar all'urna

Non t'accostar all'urna,
Che l'osse mie rinserra,
Questa pietosa terra
E' sacra al mio dolor.

Ricuso i tuoi giacinti
Non voglio i tuoi pianti:
Che giovan agli estinti
Due lagrime, due fior?

Empia! Dovevi allor
Porgermi un fil d'aita,
Quando traeva la vita
In grembo dei sospir.

Ah che d'inutil pianto
Assordi la foresta?
Rispetta un'ombra mesta,
E lasciala dormir.

JACOPO VITTORELLI
Guarda che bianca luna

Guarda che bianca luna!
Guarda che notte azzurra!
Un'aura non susurra,
Nò, non tremola uno stel.

L'usignuoletto solo
Va dalla siepe all'orno,
E sospirando intorno
Chiami la sua fedel.

Ella ch'el sente oppena,
Vien di fronda in fronda,
E pare che gli dica,
Nò, non piangere: son qui.

Che gemiti son questi!
Che dolci pianti Irene,
Tu mai non me sapesti
Rispondere così!

No t'acostis a l'urna

No t'acostis a l'urna
que conté les meves cendres,
aquesta terra pietosa
li és sagrada al meu dolor.

Odio els teus afanyes,
no vull els teus jacints,
de què serveixen als difunts
dues llàgrimes, o dues flors?

Despietada! Era abans
quan m'havies d'ajudar,
quan em consumia la vida
entre anhels i sospirs.

Per què eixordes el bosc
amb inútils plors?
Respecta una ombra trista
i deixa-la dormir.

Mira quina blanca lluna!

Mira quina blanca lluna!
Mira quina nit més blava!
Cap aura no murmura,
no tremola cap estel.

Només el rossinyol
va de la bardissa al freixe,
i sospirant al seu voltant,
crida la seva parella.

Ella, així que el sent,
ja ve de branca en branca,
i sembla que li contesti:
no ploris, sóc ací.

Quins sentiments més dolços, Irene,
quines lamentacions són aquestes?
Ah, mai vares saber
contestar-me així!

PIETRO METASTASIO
Da quel sembiante appresi

Da quel sembiante appresi
A sospirand' amore
Sempre per quel sembiante
Sospirerò d'amore.

La face a cui m'accesi
Solo m'alletta e piace,
È fredda ogn'altra face
Per riscaldarmi il cuore.

JACOPO VITTORELLI
Mio ben ricordati

Mio ben ricordati,
Se avvien, ch'io mora:
Quanto quest' anima
Fedel t'amò.

E se pur amano
Le fredde ceneri:
Nell' urna ancora
T'adorerò.

WALTER SCOTT
(versió alemanya d'Adam Storck)
Ellens Gesang III

Ave Maria! Jungfrau mild,
Erhöre einer Jungfrau Flehen,
Aus diesem Felsen starr und wild
Soll mein Gebet zu dir hinwehen.
Wir schlafen sicher bis zum Morgen,
Ob Menschen noch so grausam sind.
O Jungfrau, sieh der Jungfrau Sorgen,
O Mutter, hör ein bittend Kind!
Ave Maria!

Ave Maria! Unbefleckt!
Wenn wir auf diesen Fels hinsinken
Zum Schlaf, und uns dein Schutz bedeckt
Wird weich der harte Fels uns dünken.

Ensenyada per aquella faç

Ensenyada a sospirar
d'amor per aquella faç,
sempre per aquella faç
sospiraré d'amor.

Només m'atrau i em plau
aquesta faç que m'ha encès,
qualsevol altra és massa freda
per escalfar el meu cor.

Tresor meu, recorda

Tresor meu, recorda
si mai em moro,
amb quina fidelitat
t'ha estimat aquesta ànima.

Si és que estimen
les fredes cendres,
àdhuc des de l'urna
t'adoraré.

Tercer cant d'Ellen

Ave Maria! Dolça Verge,
escolta la pregària d'una verge;
que des d'aquesta roca freda i salvatge
voli cap a tu la meva oració.
Dormirem tranquils fins demà,
malgrat la crueltat dels homes. Oh Verge,
contempla les afliccions d'una verge!
Oh mare, escolta una filla que t'implora!
Ave Maria!

Ave Maria puríssima!
Quan jaiem damunt la roca per dormir
i ens cobreixi la teva protecció,
la dura pedra ens semblarà flonja.

Du lächelst, Rosendüfte wehen
In dieser dumpfen Felsenkluft,
O Mutter, höre Kindes Flehen,
O Jungfrau, eine Jungfrau ruft!
Ave Maria!

Ave Maria! Reine Magd!
Der Erde und der Luft Dämonen,
Von deines Auges Huld verjagt,
Sie können hier nicht bei uns wohnen.
Wir woll'n uns still dem Schicksal beugen,
Da uns dein heil'ger Trost anweht;
Der Jungfrau wolle hold dich neigen,
Dem Kind, das für den Vater fleht.
Ave Maria!

CHRISTIAN FRIEDRICH SCHUBART Die Forelle

In einem Bächlein helle
Da schoss in froher Eil'
Die launische Forelle
Vorüber wie ein Pfeil.
Ich stand an dem Gestade
Und sah in süsser Ruh'
Des muntern Fischleins Bade
Im klaren Bächlein zu.

Ein Fischer mit der Rute
Wohl an dem Ufer stand,
Und sah's mit kaltem Blute,
Wie sich das Fischlein wand.
So lang dem Wasser Helle,
So dacht' ich, nicht gebricht,
So fängt er die Forelle
Mit seiner Angel nicht.

Doch endlich ward dem Diebe
Die Zeit zu lang. Er macht
Das Bächlein tückisch trübe,
Und eh ich es gedacht,
So zuckte seine Rute,
Das Fischlein zappelt dran,
Und ich mit regem Blute
Sah die Betrogne an.

Si somrius, flaires de roses s'escampen
per aquest abisme sufocant.
Oh mare, escolta les pregàries d'una filla!
Oh, Verge, et crida una verge!
Ave Maria!

Ave Maria, Verge puríssima!
Els dimonis de la terra i de l'aire,
expulsats del favor dels teus ulls,
no poden viure aquí amb nosaltres.
Ens volem doblegar silenciosos al destí
cap al qual ens empeny el teu sant consol;
inclina't benigne cap a la verge,
cap a la filla que prega per un pare!
Ave Maria!

La truita

En un rierol transparent
saltava amb alegre pressa
la capriciosa truita,
ràpida com una sageta.
Jo estava a la ribera
i mirava en dolça pau
el bany de l'alegre peix
en el clar rierol.

Un pescador amb la seva canya
estava també a la ribera
i mirava amb sang freda
com nedava el peixet.
Mentre l'aigua transparent,
pensava jo, no s'enterboleixi,
no enganyarà la truita
amb el seu ham.

Però finalment trobà el lladre
el temps massa llarg. Maliciós,
enterboleix el rierol,
i abans del que em pensava,
tirà de la canya,
i allà forceja el peixet,
i jo els contemplo
amb la sang encesa.

JOHANN WOLFGANG VON GOETHE Heidenröslein

Sah ein Knab' ein Röslein stehn,
Röslein auf der Heiden,
War so jung und morgenschön,
Lief er schnell, es nah zu sehn,
Sah's mit vielen Freuden.
Röslein, Röslein, Röslein rot,
Röslein auf der Heiden.

Knabe sprach: Ich breche dich,
Röslein auf der Heiden!
Röslein sprach: Ich steche dich,
Dass du ewig denkst an mich,
Und ich will's nicht leiden.
Röslein, Röslein, Röslein rot,
Röslein auf der Heiden.

Und der wilde Knabe brach
'S Röslein auf der Heiden;
Röslein wehrte sich und stach,
Half ihm doch kein Weh und Ach,
Musst es eben leiden.
Röslein, Röslein, Röslein rot,
Röslein auf der Heiden.

MATTHÄUS VON COLLIN Herrn Josef Spaun, Assessor in Linz

Recitativo

Und nimmer schreibst du?
Bleibest uns verloren,
Ein starr Verstumfter,
Nun für ew'ge Zeit? Vielleicht, weil
neue Freunde du erkoren? Wardst du
Assessor denn am Tisch so breit, woran
Beim Aktenstoss seufzt Langeweile,
Um abzusterben aller Freudigkeit?
Doch nein, nur wir sind's.
Nur uns ward zuteile
Dies Schweigen, dies Verstummen
und Vergessen. Armut und Not
Selbst an der kleinsten Zeile! Für jeden
Bist du schriftkarg nicht gesessen;
Für manchen kamen Briefe angeflogen,

Rosa de bardissa

Va veure un noi una rosa,
una rosa de bardissa.
Era tan jove i bella al matí
que va córrer per veure-la de prop,
i la mirà amb molta joia.
Rosa, rosa vermella,
rosa de bardissa.

El noi digué: Et colliré,
rosa de bardissa!
Digué la rosa: Et punxaré,
perquè pensis sempre en mi,
i no em sabrà greu.
Rosa, rosa vermella,
rosa de bardissa.

I el noi salvatge collí
la rosa de bardissa;
la rosa es defensà i el punxà,
i no l'alleujaren els ais ni els gemecs,
hagué de sofrir.
Rosa, rosa vermella,
rosa de bardissa.

Al senyor Josep Spaun, taxador a Linz

Recitativu

I tu mai escrius?
Quedaràs perdut per a nosaltres,
amb el teu silenci entossudit,
per a sempre més? Potser
perquè has trobat nous amics? Tens
a la teva oficina una taula tan gran
que sospires avorrit, davant les actes,
que et priven de qualsevol alegria?
Però no, som nosaltres!
Només nosaltres hem de sofrir
aquest silenci, aquest mutisme,
aquest oblit. Indigència i misèria,
ni la més petita línia! Però no per a
tothom has estat tan mesquí en escriure:
per a alguns, varen venir cartes volant,

Und nach der Elle hast du sie gemessen;
Doch uns, Barbar, hast du
dein Herz entzogen!

Aria

Schwingt euch kühn, zu bange Klagen,
Aus empörter Brust hervor,
Und, von Melodien getragen,
Wagt euch an des fernen Ohr!
Was er immer mag erwidern,
Dieses hier saget doch:
“Zwar vergessen, jenes Biedern
Denken wir in Liebe noch!”

i els has mesurat per vares; però a
nosaltres, bàrbar, ens has
retirat el teu cor!

Ària

Aixequen-vos atrevides, receloses
queixes d'aquest pit indignat
i, suportades per melodies,
arrisqueu-vos fins a les seves orelles!
I contesti el que contesti
digueu-li, però, això:
“Mal que oblidats, recordem encara
amb amor aquell home honrat!”

Alles springet,
Alles singet,
Was nur lallen kann.
Bei dem Erntemahle
Isst aus einer Schale
Knecht und Bauersmann.

Jeder scherzet,
Jeder herzet
Dann sein Liebelein.
Nach geleerten Kannen,
Gehen sie von dannen,
Singen und juchheint!

Tots salten,
tots canten,
encara que quequegin!
En els àpats de la collita
mengen d'un sol plat
mossos i camperols.

Tots fan gatzara,
tots acaronen després
l'estimada.
Quan les copes són buides
se'n van d'allà
cantant i cridant.

PAUSA

JOHANN WOLFGANG VON GOETHE **Liebe schwärmt auf allen Wegen**

Liebe schwärmt auf allen Wegen;
Treue wohnt für sich allein.
Liebe kommt euch rasch entgegen;
Aufgesucht will Treue sein.

L'amor aleteja per tots els camins

L'amor aleteja per tots els camins;
la fidelitat viu tota sola;
l'amor ve prest a trobar-nos,
la fidelitat s'ha de cercar.

LUDWIG HÖLTY **Erntelied**

Sicheln schallen,
Ähren fallen
Unter Sichelschall;
Auf den Mädchenhüten
Zittern blaue Blüten,
Freud' ist überall.

Cançó de collita

Brunzen les falçs!
Cauen les tiges
al so de les falçs;
blaves flors tremolen
en els capells de les noies;
onsevulga hi ha joia.

Sicheln klingen,
Mädchen singen
Unter Sichelklang,
Bis, vom Mond beschimmert,
Rings die Stoppel flimmert,
Tönt der Erntesang.

Ressonen les falçs!
I canten les noies
amb el so de les falçs;
fins que il·luminats per la lluna.
lluen els rostolls al voltant,
i sonen cançons de collita.

JOHANN WOLFGANG VON GOETHE **Liebhaber in allen Gestalten**

Ich wollt' ich wär' ein Fisch,
So hurtig und frisch;
Und kämst Du zu angeln,
Ich würde nicht mangeln.
Ich wollt' ich wär' ein Fisch,
So hurtig und frisch.

Ich wollt' ich wäre Gold!
Dir immer im Sold;
Und tätst Du was kaufen,
Käm' ich gelaufen.
Ich wollt' ich wäre Gold!
Dir immer im Sold.

Ich wollt' ich wär' treu!
Mein Liebschen stets neu;
Ich wollt' mich verheißen,
Wollt' nimmer verreisen.
Ich wollt' ich wär' treu,
Mein Liebschen stets neu.

Doch bin ich wie ich bin,
Und nimm mich nur hin!
Willst bess're besitzen,
So lass Dir sie schnitzen.
Ich bin nun wie ich bin;
So nimm mich nur hin!

Enamorat en totes les formes

M'agradaria ser un peix,
veloç i lleuger,
i si anessis a pescar
jo no et fallaria.
M'agradaria ser un peix,
veloç i lleuger.

M'agradaria ser d'or,
sempre al teu servei;
si volguessis comprar quelcom,
sempre compareixeria corrent.
M'agradaria ser d'or,
sempre al teu servei.

M'agradaria ser fidel!
Sempre nou per a l'estimada;
m'agradaria posar arrels,
m'agradaria no viatjar mai.
M'agradaria ser fidel!
Sempre nou per a l'estimada.

Però jo sóc com sóc,
i així m'has d'acceptar!
Si vols quelcom de millor,
fes-t'ho cisellar!
Jo sóc com sóc,
accepta'm, doncs, així!

LUDWIG HÖLTY
Seligkeit

Freuden sonder Zahl
Blühn im Himmelssaal
Engeln und Verklärten,
Wie die Väter lehrten.
Oh, da möcht' ich sein
Und mich ewig freun!

Jedem lächelt traut
Eine Himmelsbraut;
Harf' und Psalter klinget,
Und man tanzt und singet.
Oh, da möcht' ich sein
Und mich ewig freun!

Lieber bleib' ich hier,
Lächelt Laura mir
Einen Blick, der saget,
Dass ich ausgeklaget.
Selig dann mit ihr
Bleib' ich ewig hier!

FRIEDRICH WILHELM GOTTER
Pflicht und Liebe

Du, der ewig um mich trauert,
Nicht allein, nicht unbedauert,
Jüngling, seufzest du;
Wann vor Schmerz die Seele schauert,
Lüget meine Stirne Ruh.

Deines nassen Blickes Flehen
Will ich, darf ich nicht verstehn;
Aber zürne nicht!
Was ich fühle, zu gestehen,
Untersagt mir meine Pflicht.

Unbekannt mit Reu' und Leide,
Wie die Lämmchen auf der Weide,
Spielten ich und du.
Jeder Tag rief uns zur Freude,
Jede Nacht zu sanfter Ruh.

Ewig sind wir nun geschieden!
Dennoch, liebst du Philaiden,

Benaurança

Floreixen amb joies incomptables
en la sala celestial
àngels i benaventurats,
com ens ensenyen els pares.
Oh, jo voldria ser-hi
i alegrar-me eternament!

A cadascú somriu confiada
una núvia celestial;
sonen arpes i salteris,
i es canta i es balla.
Oh, jo voldria ser-hi
i alegrar-me eternament!

Però més aviat restaria ací,
si Laura em somrigués,
i amb una mirada em digués
que mai més no sofriré.
Benaurat llavors amb ella
romandria ací eternament!

Deure i amor

Tu, que em plores eternament,
no sospiris, donzell,
tot sol i desconsolat;
quan l'ànima tremola de dolor,
enganyosa és la pau del meu front.

Els precés d'aquests ulls humits
no els vull, no els puc entendre;
però no t'enfadis!
El meu deure m'impedeix
de confessar el que sento.

Desconeixent la recança i el dolor,
com les ovelletes en el prat,
jugàvem plegats.
Cada dia ens portava noves joies,
i cada nit un dolç repòs.

Ara ens hem separat eternament!
Però si estimes Filaida,

Fleuch ihr Angesicht!
Nimm ihr nicht der Tage Frieden,
Und der Nächte Schlummer nicht!

Freund, schweif' aus mit deinen Blicken!
Lass dich die Natur entzücken,
Die dir sonst gelacht!
Ach, sie wird auch mich beglücken,
Wenn sie dich erst glücklich macht.

Trauter Jüngling, lächle wieder!
Sieh, beim Grusse frohen Sangs
Steigt die Sonn' empor!
Trübe sank sie gestern nieder,
Herrlich geht sie heut' hervor.

JOHANN FRIEDRICH ROCHLITZ
Klaglied

Meine Ruh' ist dahin,
Meine Freud' ist entflohn;
In dem [Flüstern]¹ der Lüfte,
In dem [Rauschen]² des Bachs,
Hör' ich [bebend]³ nur Klage-ton.

Seinem [schmeichelnden]⁴ Wort
Und dem Druck seiner Hand,
Seinem heißen Verlangen,
Seinem glühenden Kuß -
Weh mir, daß ich nicht widerstand!

Wenn ich von fern Ihn seh,
Will ich ihn zu mir ziehn;
Kaum entdeckt mich sein Auge,
Kaum tritt näher er mir,
Möcht' ich gern in mein Grab entfliehn.

Einmal, [ach einmal nur]
Möcht' ich ihn glücklich sehn
Hier, am klopfenden Herzen;
An der sehnenden Brust;
Wollte dann lächelnd untergehn!

oblida la seva faç!
No li prenguis la pau del dia
ni el somni de les nits!

Amic, exageres amb les teves mirades!
Deixa't encisar per la natura
que et somriurà!
Ah, també a mi em farà feliç
si primer et fa feliç a tu.

Donzell fidel, torna a somriure!
Mira com surt el sol
salutat per alegres cançons!
Ahir es va pondre molt trist,
però avui surt esplendorós.

Complanta

S'ha esvaït la meva pau,
la meva alegria ha volat;
en la remor dels vents,
en els murmuris dels rierols,
només sento una tremolosa complanta.

Les seves paraules afalagadores,
l'estreta de la seva mà,
els seus càlids anhels,
els seus besos ardents,
ai de mi, que no vaig poder resistir!

Quan el veig, de lluny,
voldria atreure'l cap a mi;
a penes em descobreixen els seus ulls,
així que s'acosta a prop meu,
voldria amagar-me en una tomba.

Una vegada, ai, només una vegada
voldria veure'l feliç
aquí, arran del meu cor bategant,
en el meu pit delerós:
llavors em moriria somrient!

JOHANN WOLFGANG VON GOETHE
Die liebende schreibt

Ein Blick von deinen Augen in die meinen,
Ein Kuss von deinem Mund auf meinem
Munde, Wer davon hat, wie ich, gewisse
Kunde, Mag dem was anders wohl
erfreulich scheinen?

Entfernt von dir, entfremdet von den Meinen,
Führ' ich stets die Gedanken in die Runde,
Und immer treffen sie auf jene Stunde,
Die einzige; da fang' ich an zu weinen.

Die Träne trocknet wieder unversehens:
Er liebt mich, denk' ich, hier in diese Stille,
Und solltest du nicht in die Ferne reichen?

Vernimm das Lispeln dieses Liebewehens;
Mein einzig Glück auf Erden ist dein Wille,
Dein freundlicher zu mir;
gib mir ein Zeichen!

***WILHELM MÜLLER**
****WILHELMINA VON CHÉZY**
Der Hirt auf dem Felsen

*Wenn auf dem höchsten Fels ich steh',
In's tiefe Tal hernieder seh',
Und singe,

Fern aus dem tiefen dunkeln Tal
Schwingt sich empor der Wiederhall
Der Klüfte.

Je weiter meine Stimme dringt,
Je heller sie mir wieder klingt
Von unten.

Mein Liebchen wohnt so weit von mir,
Drum sehn' ich mich so heiss nach ihr
Hinüber.

**In tiefem Gram verzehr ich mich,
Mir ist die Freude hin,
Auf Erden mir die Hoffnung wich,
Ich hier so einsam bin.

L'estimada escriu

Una mirada dels teus ulls en els meus,
un bes de la teva boca en la meva boca:
el que, com jo, en té un coneixement
cert, ha d'aparèixer d'altra manera
que feliç?

Lluny de tu, distanciada dels meus,
dono sempre voltes als meus pensaments,
i sempre es troben en aquella hora,
l'única; llavors començo a plorar.

Les llàgrimes s'estronquen de sobte:
Penso que ell estima, allà, en silenci,
i no puc jo arribar fins a la llunyania?

Ecolta els murmuris d'aquest hàlit amorós;
la meva única felicitat sobre la terra és
la teva voluntat, la teva amistat per mi.
Dóna-me'n un senyal!

El pastor sobre la roca

*Quan estic sobre la més alta roca,
miro cap a la profunda vall
i canto:

Lluny, de la vall profunda i fosca,
arriba ràpid l'eco
dels abismes.

Com més endins penetra la meva veu,
més clar m'arriba l'eco
des del fons.

L'estimada viu molt lluny de mi,
per això sospiro tan càlidament
cap avall.

**M'esllangueixo en profunda pena,
l'alegria m'ha fugit,
l'esperança va abandonar el món per a mi,
estic aquí sol.

So sehnend klang im Wald das Lied,
So sehnend klang es durch die Nacht,
Die Herzen es zum Himmel zieht
Mit wunderbarer Macht.

*Der Frühling will kommen,
Der Frühling, meine Freud',
Nun mach' ich mich fertig
Zum Wandern bereit.

Tan nostàlgica ressona pel bosc la cançó,
tan nostàlgica ressona durant la nit,
que eleva els cors cap al cel
amb meravellosa força.

*Arribarà la primavera,
la primavera, la meva alegria!
Ara em preparo,
llest per caminar.

Traduccions de **Manuel Capdevila i Font**

fotografia © Irene Garntz

NATALIA
LABOURDETTE

Nascuda a Madrid, es va graduar en l'especialitat de cant a la Universitat Künste de Berlín. Ha estat guardonada en nombrosos concursos nacionals i internacionals, entre els que destaquen el Primer Premi i Premi del Públic del XIV Certamen Nuevas Voces de Sevilla (2017) i el Primer Premi del Concurs Permanent de Joventuts Musicals d'Espanya (2015).

En el camp operístic ha debutat en teatres tan prestigiosos com el Teatro Real de Madrid, el Teatro de la Maestranza de Sevilla, el Teatro Municipal de Piacenza, el Teatro Alighieri de Ràvena o el Teatro Comunale de Ferrara. Ha treballat sota la batuta de mestres com N. Luisotti, P. Halffter, D. Renzetti, J. Rivani o M. Ortega.

Properament interpretarà el paper principal de *Lucia di Lammermoor* de G. Donizetti en el marc de l'Opera Garage de Madrid, i cantarà *Carmina Burana* de C. Orff amb l'Orquestra Ciutat de Granada a l'Auditori Manuel de Falla de Granada. També debutarà amb el rol de Despina de *Così fan tutte* al Teatro de la Maestranza de Sevilla.

SOPRANO

**ANASTASIA
TIMOFEEVA**

Va començar els seus estudis musicals a l'edat de quatre anys i més tard els va continuar a l'Acadèmia de Música de Vorónej, una escola per a joves amb altes capacitats.

Ha rebut nombrosos premis, entre els que destaquen l'Open Regional Competition a la millor interpretació de les obres de Chopin (Voronezh, 2010), el certificat de reconeixement a la trajectòria i el segon lloc del Primer Concurs Internacional de Nens Prodigis en Música Mozart (Viena, 2006) i el certificat d'aprofitament al Concurs de Concert per a Joves Artistes Ars Flors (Fort Lauderdale, 2010).

Ha tocat amb l'Orquestra Simfònica de Voronezh en diverses ocasions i ha participat en classes magistrals dels professors Vladimir Daich, Jonathan Plowright o Gary Graffman. Actualment està cursant un màster amb Roberta Rust al Conservatori de Música de la Universitat de Lynn.

**ONA
CARDONA**

Nascuda a Maó, s'ha format al Conservatori de Menorca, ESMUC, Guildhall School of Music and Drama i Royal College of Music of London.

Ha estat convidada com a solista als festivals internacionals de Granada, Segovia, Castell de Peralada, Úbeda, Quincena de San Sebastián, Schubertiada Vilabertran, Al-Kalat, Fundación Juan March, Würmtaler Musikfest, i ha actuat en sales com el Palau de la Música, L'Auditori, el Palau de València, Auditorio Nacional de Madrid, Wigmore Hall, St-Martin-in-the-Fields, Glyndebourne Opera, Berlin Konzerthaus, Nanjing Music Hall i Carnegie Hall de Nova York.

Premiada en nombrosos concursos nacionals i internacionals, ha estat presentada com a solista amb les principals orquestres espanyoles. Actualment forma duo amb el pianista Josep Colom i és professora al Conservatori Superior de Música d'Aragó.

QUE NO PARI LA MÚSICA!

Segueix gaudint de la música després del concert. Et proposem enregistraments de referència i llistes de reproducció imprescindibles.

Serguei Rakhmàninov: *Concert per a piano núm. 2*

Dos artistes russos al servei d'un dels seus compositors més brillants. El duo de luxe que formen en aquest enregistrament el genial director Vasily Petrenko i el pianista Simon Trpcski és una exhibició de força, emoció i temperament. Amb ells una de les grans orquestres britàniques, la Royal Liverpool Philharmonic.

S. Trpcski, Royal Liverpool Philharmonic Orchestra, V. Petrenko, Avie

Piotr Íltx Txaikovski: *Simfonia Manfred*

És una de les obres més inspirades de Txaikovski, que veu aquí de la influència musical francesa de Berlioz i recull el testimoni poètic de Lord Byron. Vladimir Ashkenazy, a qui tindrem dirigint l'OBC el proper mes de novembre, encapçala aquesta gravació acompanyat de la londinenca Philharmonia Orchestra, que a més de ser una de les agrupacions més famoses del món, és la que més discos ha enregistrat.

Philharmonia Orchestra, V. Ashkenazy, Decca

Escolta la *playlist* d'aquest concert:

EL MUSEU DE LA MÚSICA ET DESCOBREIX...

Schubert homenatjat

El 28 de gener de 1898 el pianista català Joaquim Malats, gran admirador de Franz Schubert, participava en una vetllada musical en homenatge al compositor vienès a l'Ateneo de Madrid. El concert constava de tres parts, com era habitual en l'època. La primera part era exclusivament per a Malats, que va interpretar dues obres de Schubert i una de Liszt, mentre que a la segona part es va interpretar el *Quintet per a cordes* op. 163. La tercera part va ser la més lírica i íntima, amb sis *lieder* entre els quals, naturalment, hi havia l'*Ave Maria*. Aquesta cançó fou interpretada per Inés Salvador, que protagonitzava durant aquella temporada l'òpera *Carmen* de Georges Bizet al Teatre Real.

MUSEU
DE LA
MÚSICA

barcelona.cat/museumusica

Entrada gratuïta per als abonats de l'OBC i amb l'entrada del concert de L'Auditori.

Més informació:

MÚSICA DE CAMBRA

SCHUBERT LIED IV

SHEVA TEHOVAL
& DANIEL HEIDE

2 D'ABRIL

SHEVA TEHOVAL SOPRANO | DANIEL HEIDE PIANO

Entrades a la venda 20€

Amb coproducció amb

Associació
Franz Schubert
Barcelona

inaem

INSTITUTO NACIONAL
DE LAS ARTES ESCÉNICAS
Y DE LA MÚSICA

L'AUDITORI
auditori.cat

L'Auditori és un consorci de

Ajuntament de
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Mitjans patrocinadors

L'AVANGUARDIA

CATALUNYA
RÀDIO